

LBRIS

We know
books

Liviu Chifane

HORA IELELOR SLUTE

editura datagroup
Timișoara, 2025

CUPRINS

<i>cerc citadin</i>	9
<i>gândul ofrandă</i>	23
<i>cicluri</i>	35
<i>pierdute forme</i>	59
<i>lumea e un sac uriaș</i> (cântece de gunoieri)	77

despachetare

de ani de zile dezbrac
rânduri de cămăși
pielea nu vrea să se arate
deschei paltoane combinezoane pulovere
toate ascund alte haine dedesubt
îmi zâmbesc poți să mă dai jos
pielea e departe
de ani de zile încerc să ajung la mine dar rânduri de haine
îndârjite
îmi apar în cale și mă ascund pe mine mâinilor mele
mă mint
eu pe mine că mă voi găsi
că-mi voi atinge coastele că-mi voi pipăi
coșul pieptului
de ani de zile
înfășurat în nebănuite rânduri de haine
nu mă găsesc

de unul singur

m-așez la masă feliez singurătatea mă servesc
singur fără tacâmuri doar cu semințe de veghe abruptă
ascult picajul călcâielor nisipoase de zei bătrâni
cocoșați degetele nopții îmi numără firele sub masă latră câinele
tăcerii undeva departe fără glas se-ngroapă vidrele
în spatele meu își ține răsuflarea trecutul viitorul
stă pe vine amândoi țin coarda
prezentul chiulește
eu sar

cerc citadin

patul e-o sită mă strecur până la regrete îmi adun capul de sub perna umedă
mă-mbrac cu sticla ferestrelor bâlbâite soarele îmi dă castane mă ciufulește
cafeaua joacă zaruri cu ceaiul rece scaunele azi au crescut cu cinci milimetri
sunt un volan o roată și un parbriz toate în unu
ușile se încolăcesc în jurul zidurilor iese fum dintr-un fund de tablou
urlă caschetele pompierilor noi vopsim cu ochii pereții-nnegriți
ne strânge-n fâraș noaptea ne pune fundă ne-adună într-un sac gri de-aspirator
bate ceasul căderii din turn sandviș cosmic bufnița sorții
ne surzește urechile desperecheate palmele ne flirtează printre trăsnete
mestecăm sudoarea ne lipim ochii de obrazul vecinei o fardăm
cu zâmbetul nostru
luna joacă baba-oarba cu noaptea noi ne-ascundem sub stele ne facem că
suntem leduri lipite de cozi de licurici cearșaful are gust de pleoapele tale
de tăceri zvârcolite burlane de uitare se-nalță spre cer
patul e-o sită

acordeon de hârtie

îmiucid mâinile în fiecare dimineață le lipesc gurile cu bandă adezivă
le leg câte o piatră de degetul mare
și le arunc în fluviul cerului din dosul vertebrelor de argint
ele mâinile fac cum fac se dau de trei ori peste picioare
scapă din negurile torențiale mă pândesc cum depăn timpul vărgat
își iau unghiile la spinare o tulesc până în țarcul amintirilor mă pârăsc
mă tăvălesc prin fum îmi trădează coastele mi le apucă de gât le lipesc gurile cu
scuiapat de noapte și le aruncă pe asfalt în calea regretelor
ele regretele servesc masa păcatelor își leagă la gât șervete de nepăsare
mă-mpung cu furculițele fără durere nu se construiesc sanctuare
în spatele lor cerul își lasă pălăria pe ochi
nimeni nu are timp să dea de mâncare orelor secundele trec cu burțile la gură
ne mânjesc cu uitare
bucăți de hârtie ne cad în păr
ne lipesc fețele pe stâlpi am mâinile roșii coastele roșii
regretele păcatele nepăsările
îmi pun mâinile ucise la ochi
tresar
târziul îmi trănestește în față o farfurie goală

magister magistra magistrum

îmi șterg pleoapele cu buretele mă fardez cu cretă colorată pe fereastră
soarele îmi expune chipul îmi scrie numele dedesubt
rup săgețile înroșite în șoapte strecurate prin colțul ochiului
mă urmăresc întunecate roțile timpului
pe craniu un scaun uriaș scrâșnește parchetul îl vopsește îl freacă
cu perii de sârmă
pe frunte îmi cresc taste de telefon pe retină se joacă emoticoane
cu fața de tablă
rânjesc
în spatele mâinilor îmi cresc securi ca buruienile
le polizez la pietrele tâmpelor înfierate
uși se deschid și se închid
mă-nfășor în sudoare de adolescent în tuleie timide în cosițe vopsite
în petale de lingușiri
nu știu să merg decât cu spatele toți ochii mi i-am adus în față
cortina-nserării s-a blocat într-un nor
mă trezesc într-un lan de mâini în lanul altei minți
uși se deschid și se închid
voci de păcură mă strigă
pe bărbie îmi aleargă cifrele
mă-nchid ca pe-un catalog din care
cad file nescrise

bilet dus-întors

în apa asta cu pești rătăcitori
săgeți supersonice cu un singur drum
îmi place să desenez cercuri
cercuri de var să știi
unde să mă întorc
îmi leg de tălpi șine de tren sclipitoare și
las cotul în urmă săpând cratere văzute din satelit
toți își construiesc autostrăzi suspendate trenuri de mare viteză
eu strecur cumpătarea cu sita deasă
și bag în buzunar cojile secundelor întârziate
o carapace de broască țestoasă mi-e haina
mă adun în mijlocul ei și fredonez
un cântec cu rădăcini
mă-nvârt în jurul meu și-n jurul cometelor
cu chipul ascuns în sfere de gheață
părul mi-l adun colac în mijlocul frunții
mă cheamă rudele boxelor cocoțate pe portavoce
și-mi strigă rătăcirile în tâmpale
eu culeg semințe din sânul bătrânilor și mângâi
pe creștet bebelușii ce fac un pas și
cad în fund

câte o apocalipsă e în fiecare casă

profeții au grăit
deasupra fiecărei case plutește un sfârșit
cometele se fugăresc pe dâre de lapte cu gâturile lungi
ca fusurile înjunghiate
profeții au grăit
mâine va fi ieriul care n-a fost încă
și tălpile pământului vor săruta coșurile soarelui
un sfârșit este în orice palmă
unghiile o să ne crească deja tăiate cu barda timpului
bătrânii vor muri copiii copiii se vor naște bătrâni
pe frunzele ploilor vor plânge stelele
profeții au grăit
un tunet va fi bocetul apelor
o negură lumina tuturor astrelor
o salvă de tun va reteza chipiul munților
iar pe limbi ne va crește un corn de rinocer
profeții au grăit
și-n turbanele lor țuguiate
o bufniță a clipit

centauriană

ne culcăm frunțile în praf
eșarfele noastre se lungesc până la nori ca tornadele
dacă te duci să schimbi valută să ai teancul gros
tramvaiul ne trasează șira spinării cu dinți de hurduc
iar ninge
se scutură păturile prăfuite ale zeilor
învață-te să stai la coadă ce-i graba asta
iar plouă
un căscat acolo sus a lovit vaza cu flori
uite ăsta trece pe roșu nu-l oprește nimeni
polițiștii beau cafea din cochilii de melci
strănută cerul peste noi
când mi se sparge răbdarea o duc repede la cizmar
îmi lipesc craniul cu superglue ca pe un cap de bibelou sfârâmat sub toc
pe jos cu picioarele pe sus cu mâinile ne facem semn
ne trimitem bezele netraduse de nimeni
se pierd în aer ca fulgii ciocârliilor
au adus bancomate ca să scoată cozile afară
iar plouă iar ninge
moina bacoviană ne-nghite